USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juřičkové a soudců Tomáše Langáška a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **J. R.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2021, č. j. OAM-183/ZA-ZA11-P15-2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2022, č. j. 4 Az 22/2021-33,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce sdělil, že do České republiky přicestoval dne 30. 7. 2019 autobusem, měl vydáno lotyšské pracovní vízum. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu dopravní nehody, při níž automobilem srazil člověka, jehož rodiče mu vyhrožovali. Z tohoto důvodu se proto nechce vrátit do země původu, jiné důvody nemá. V rámci pohovoru, který byl se žalobcem proveden dne 31. 3. 2021, žalobce vypověděl, že se od roku 2019 v České republice zdržuje nelegálně, pracuje na brigádách, cizinecká policie mu vystavila výjezdní příkaz. Podrobněji popsal nehodu, k níž došlo v zemi původu v lednu roku 2019, při níž automobilem srazil muže, který se v nemocnici léčil se zlomenou nohou a poraněnými játry. Policie případ řešila, žalobce musel hradit náklady na léčení jako odškodné, jinak potrestán nebyl. Přestože věc byla oficiálně skončena, rodiče

zraněného mu vyhrožovali. Došlo i k fyzické třenici, kterou řešila policie (rodiče zraněného přivezla k výslechu a následně je propustila). Žalobce se celou záležitost rozhodl vyřešit tím, že opustí Uzbekistán a odjede do České republiky. Doplnil, že v zemi původu neměl žádné problémy se státní správou, policií ani soudy.

[2] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vysvětlil nedostatečnost důvodů pro udělení azylu (§ 12, § 13 a § 14 zákona o azylu) ve vztahu k žalobcem uváděné obavě z výhrůžek rodičů sraženého muže. Konstatoval, že žalobce v této souvislosti mohl a měl využít mechanismů, které mu k ochraně jeho osoby umožňuje právní řád země původu, což ostatně učinil. Incident oznámil na policii, která se případem zabývala, dle vlastní žalobcovy výpovědi rodiče zraněného předvedla a vyslýchala. Nelze tedy dospět k závěru, že by policie fakticky nekonala. Z ničeho též nelze dovodit, že se žalobci nedostane pomoci či ochrany státních orgánů v budoucnu. Žalovaný upozornil, že žalobce opustil vlast s odstupem několika měsíců od incidentu za účelem práce, o mezinárodní ochranu požádal až po vydání výjezdního příkazu. Zároveň dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem označeným v záhlaví jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž nejprve poukázal na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, v němž se městský soud náležitě nevypořádal s námitkami uplatněnými v žalobě a nevycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Rovněž žalovaný neprovedl dle stěžovatele v předchozím řízení nezbytné důkazy a věc nesprávně právně posoudil. Stěžovatel se domníval, že v předchozím řízení nebyla dostatečně posouzena možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, přestože poukazoval na hrozbu vážné újmy na zdraví v souvislosti s výhrůžkami soukromých osob a obavami z možné nečinnosti státních orgánů. Stěžovatel rovněž namítal, že žalovaný neshromáždil dostatečné a aktuální podklady pro posouzení jeho žádosti, ačkoli tvrdil zcela konkrétní důvody, které jej vedou k obavám z návratu do země původu. Poukázal na nedemokratičnost režimu panujícího v zemi původu a možný postih, který mu hrozí z důvodu, že se před svým odjezdem z vlasti dostal do konfliktu s policií. Jeho tvrzení však byla bagatelizována a nebyla ověřena jejich relevance.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na nepřijatelnost podané kasační stížnosti, rozsudek městského soudu považuje za přezkoumatelný a dostatečně odůvodněný. Žalovaný setrval na svém závěru, že stěžovatel v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Měl za to, že případ posoudil ve všech souvislostech a že ve vydaném rozhodnutí vycházel z objektivních informací, které si za tím účelem opatřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským (zde městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Kasační stížnost je přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského (městského) soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Stran přesahu vlastních zájmů z pohledu výše uvedených kritérií Nejvyšší správní soud uvádí, že ani jedna ze stěžovatelem uplatněných námitek není důvodem, který by mohl založit přesah zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud neshledal žádná pochybení (natož pochybení zásadního rázu, anebo taková, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele) ani v napadeném rozsudku městského soudu.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. V souladu s konstantní judikaturou však dospěl k závěru, že z jeho odůvodnění je patrné, jaký skutkový stav vzal městský soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností a proč pokládá stěžovatelovy námitky za nesprávné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Napadený rozsudek tedy nelze pokládat za nepřezkoumatelný. Z judikatury Nejvyššího správního soudu zároveň vyplývá, že s tímto důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušení rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost oddaluje vyřešení sporu, což je v rozporu se zájmy účastníků i s veřejným zájmem na hospodárnosti řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).

[10] Stěžovatel se domníval, že v předchozím řízení nebyla dostatečně posouzena možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, přestože poukazoval na hrozbu vážné újmy na zdraví v souvislosti s výhrůžkami soukromých osob a obavami z možné nečinnosti státních orgánů.

[11] Pokud se jedná o podmínky udělení doplňkové ochrany, Nejvyšší správní soud uvádí, že jakkoli je Uzbekistán nadále obecně hodnocen jako nesvobodná země, poměry v zemi, k jejichž zlepšení došlo po nástupu prezidenta Mirzijojeva k moci v září roku 2016, již podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nadále neodůvodňují obecné přiznávání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, jíž se stěžovatel domáhal (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2019, č. j. 5 Azs 392/2018-30,

ze dne 7. 5. 2020, č. j. 7 Azs 59/2020-26, ze dne 17. 6. 2020, č. j. 4 Azs 51/2020-30, ze dne 1. 9. 2020, č. j. 4 Azs 82/2020-50, nebo ze dne 19. 1. 2022, č. j. 6 Azs 101/2021-37).

[12] Žalovaný i městský soud se nadto v této souvislosti v odůvodnění vydaných rozhodnutí podrobně zabývali otázkou, proč se v případě výhrůžek ze strany rodičů člověka, kterého stěžovatel srazil automobilem při dopravní nehodě, nemůže jednat o důvod pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Měl-li stěžovatel v domovské zemi k dispozici prostředky vnitrostátní ochrany, které také účinně využil, nelze hovořit o tom, že by ochrana ze strany státní orgánů selhávala. Sám stěžovatel v předchozím řízení popsal, že se po fyzické potyčce obrátil na policii, která zasáhla, případem se zabývala, a osoby, které se vůči stěžovateli měly dopustit nežádoucího jednání, předvedla a podrobila výslechu. Není tedy pravda, že by policie nekonala a zůstala nečinná. Z ničeho také neplyne, že by jeho tvrzení byla bagatelizována. Stěžovatel neuvedl, že by mu při potyčce bylo způsobeno nějaké zranění, k dalšímu osobnímu setkání s uvedenými osobami již nedošlo. Městský soud tedy správně uzavřel, že stěžovatelem popsané okolnosti se neblíží situaci, kdy by mu v případě návratu do domovského státu mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Pokud stěžovatel nově až v kasační stížnosti poukázal na možný postih, který mu v zemi původu hrozí z důvodu, že se před odjezdem dostal do konfliktu s policií (aniž blíže specifikoval, v čem konkrétně měl tento konflikt spočívat), jedná se o novou skutečnost, kterou stěžovatel v předchozím řízení vůbec netvrdil, a tedy k ní Nejvyšší správní soud nepřihlížel (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[13] K námitce spočívající v neshromáždění dostatečných a aktuálních podkladů pro rozhodnutí Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem připomíná, že podle jeho judikatury musejí být informace o zemi původu (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, jakož i (4) transparentní a dohledatelné (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, a ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Městský soud přitom v napadeném rozsudku správně dovodil, že podklady shromážděné žalovaným (konkrétně informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 20. 4. 2021, č. j. 106865-6/2021-LPTP, a informace OAMP - Uzbekistán - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 25. 2. 2021) tyto požadavky naplňují, neboť vycházejí z řady odborných zdrojů, které jsou v nich přesně označeny, a jedná se o informace a zprávy jednotlivých organizací a institucí odlišných od žalovaného (např. Amnesty International, Human Rights Watch, Ministerstvo zahraničních věcí USA, Radio Free Europe/Radio Liberty, OSCE, OSN), příp. informace ČTK o situaci v Uzbekistánu. Stěžovateli byla v předchozím řízení dána možnost se s těmito podklady pro rozhodnutí seznámit, stěžovatel tak ovšem neučinil, ani nenavrhl jejich doplnění. Namítané nedostatky při zjišťování skutkového stavu věci Nejvyšší správní soud neshledal, totožnou námitkou se ve své rozhodovací činnosti zabýval opakovaně (např. usnesení ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 Azs 12/2020-40, ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 Azs 139/2020-34, ze dne 21. 1. 2021, č. j. 6 Azs 327/2020-29, nebo ze dne 19. 1. 2022, č. j. 6 Azs 101/2021-37).

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že *„poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky, který nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o*

pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Snaha o legalizaci pobytu nemůže být podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Vzhledem k tomu, že městský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou Nejvyššího správního soudu a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2023

Mgr. Ing. Veronika Juřičková
předsedkyně senátu